

JOI
25
IUNIE 2026
·19:00·

ROBERT BAȘCOVEANU
ANTONIO-NICHOLAS PICULEATĂ

Sonata în La major pentru vioară și pian

RECITAL
PIAN/VIOARĂ
ROBERT BAȘCOVEANU
ANTONIO-NICHOLAS PICULEAȚĂ

- JOI -
25
- Iunie 2026 -
19:00

Johannes Brahms: Sonata nr. 3 în Re minor, op. 108 (aprox. 22')

- *Allegro*
- *Adagio*
- *Un poco presto e con sentimento*
- *Presto agitato*

César Franck: Sonata în La minor (aprox. 29')

- *Allegretto ben moderato*
- *Allegro*
- *Ben moderato: Recitativo-Fantasia*
- *Allegretto poco mosso*

ROBERT BAȘCOVEANU

Robert Bașcoveanu este elev în clasa a XII-a la Liceul de Arte „Marin Sorescu” din Craiova. Studiază pianul de la vârsta de 6 ani, la clasa reputatului profesor Liviu Pîrvu. Are în palmares o suită impresionantă de premii: Premiul I cu 100 de puncte la faza națională a Olimpiadei Naționale de Interpretare Instrumentală 2024, Marele Premiul al Concursului de Pian „Irina Șațchi”, Premiul I și „Premiul Special pentru cea mai bună interpretare a unui compozitor rus” la Concursul Internațional WPTA din Spania, Premiul I la France International Music Competition, Marele Premiul și Premiul I de Excelență la Concursul Internațional „SCHERZO”, Premiul I de Excelență și Premiul Special „Georgeta Sandu” – oferit de pianistul prof. univ. dr. Constantin Sandu de la Conservatorul din Porto – la Concursul Internațional de Interpretare Pianistică „PRO PIANO ROMÂNIA” București, Premiul I la Constanța International Competition – Festival for Young Pianists și Premiile Speciale „concert cu orchestra Filarmonicii din Râmnicu Vâlcea” și „masterclass la Royal Academy of Music din Londra” – oferit de pianistul Florian Mîtreă. În finala Concursului

Internațional de Pian „Carl Filtsch”, a interpretat Concertul nr. 1 de Ceaikovski în compania orchestrei Filarmonicii din Sibiu, obținând Premiul II la o categorie de vârstă până la 31 de ani. Prof. univ. dr. Viniciu Moroianu i-a oferit Bursa specială în cadrul Concursului Național UNIMIR ca recunoaștere a valorii sale artistice. La Concursul Internațional de Pian de la Târgu Mureș a câștigat Premiul „Franz Liszt”, la prima ediție a Concursului Internațional de Pian „Dinu Lipatti” Craiova a obținut Premiul „The best ranked romanian pianist” și lista continuă la concursuri peste graniță unde este laureat: „London Classical International Music Competition”, „Orbetello International Competition” (Italia), „International Music Competition Gdansk” (Polonia). Robert este îndrumat și ghidat în carieră și de doi maeștri ai claviaturii: Mihai Ungureanu și Csiky Boldizsár. A concertat împreună cu orchestrele simfonice ale filarmonicilor din Craiova, Oradea, Râmnicu Vâlcea, Pitești, Sibiu, sub bagheta dirijorilor Gheorghe Costin, Daniel Manasi, Valentin Doni, Adrian Morar, Tiberiu Oprea și Radu Zaharia.

ANTONIO-NICHOLAS PICULEAȚĂ

Ambasadorul Culturii în România, Antonio Piculeață s-a născut la New York, pe 8 februarie 2007, într-o familie de muzicieni renumiți în genurile clasic și tradițional românesc. Ambii bunici, Aurel Piculeață și Ionel Puia, au fost „reprezentanți de „formare clasică”.cu extindere către genul muzicii tradiționale.

Antonio a început să studieze vioara la vârsta de șase ani, îndrumat de către părinții săi. Mama sa, Loredana Piculeață, este profesor la Școala de Muzică „Dinu Lipatti” din București, și tatăl, Relu Piculeață, este absolvent al Academiei de Muzică din București. Talentul său muzical s-a manifestat încă de la o vârstă fragedă, susținând primul său concert ca solist cu Orchestra Medicilor, dirijată de Iosif Ion Prunner, în Sala Ateneului Român, la vârsta de 9 ani.

În anul următor a fost invitat să interpreteze Concertul nr. 3 pentru vioară de Mozart cu Orchestra Filarmonicii „Oltenia” din Craiova, sub bagheta lui Mădălin Voicu. În 2019 îl întâlnește pe Roman Kim, care manifestă un interes imediat pentru talentul său muzical și îl îndrumă către secretele speciale ale tehnicii viorii.

La vârsta de 12 ani, Antonio a urmat lecții private la celebra Juilliard School of Music cu Li Lin și asistentul său, Kenneth Renshaw, urmate de câteva studii aprofundate cu profesorul rus Viktor Basis, la Școala de muzică Lucy Moses din New York. În anul

următor, la începutul pandemiei de Covid-19, Antonio participă la cursuri și proiecte importante (online), inclusiv The Nicola Benedetti (Global Violin Sessions), pentru a colabora cu violoniști precum Nicola Benedetti, Geza Hosszu-Legocky, Nemanja Radulovic, Tessa Lark, unde este descoperit de violonistul nominalizat la Grammy, Geza Hosszu-Legocky, „aka” Gezalius, care l-a „adoptat” artistic și l-a introdus în lumea muzicii de cameră, inclusiv în secretele sunetului viorii (perioada de aur).

În prezent Antonio studiază cu Dora Schwarzbarg la Viena. Este câștigătorul premiului special și premiului întâi al concursului Remember Enescu. De asemenea este și câștigătorul premiului special și premiului întâi la Olimpiada Națională de Muzică. A fost și finalist al concursului „Chieti Classica” din Italia.

Antonio a fost primul violonist care a cântat în Aula Academiei Române din București și a avut numeroase concerte susținute pe scena Ateneului Roman, Opera Națională Română din București, Filarmonicile din Craiova, Ploiești, Brașov, Sibiu, Timișoara, precum și concerte la Viena, Bruxelles, Berlin și New York. Antonio are dublă cetățenie româno-americană și locuiește cu părinții săi în București. Cântă pe o vioară Antonio Stradivari din 1716.

JOHANNES BRAHMS (1833 - 1897)

Sonata nr. 3 în Re minor, op. 108 este una din lucrările cele mai dramatice și conflictuale ale compozitorului, unde sunt dezvoltate imaginile romantice, furtunoase, din Sonata nr. 2 pentru violoncel. În a treia vară (și ultima) petrecută în Elveția, pe malurile lacului Thun (în anul 1888), Brahms a avut răgazul să desăvârșească cea de-a treia lucrare adresată cuplului pian-vioară. Monumentală prin concepția complexă a simfonismului ei, prin forța ideilor și măiestria transpunerii lor, această ultimă sonată a trilogiei are cel mai puternic relief brahmsian, considerând întregul șir al celor zece sonate create de compozitor de-a lungul vieții sale (op. 1 - op. 120).

Avântul părții întâi (Allegro) reiese din agitația nervoasă care o subjugă. Compozitorul preia forma de sonată, cu principiul ei de bază: cel al contrastului dintre două idei muzicale. Însă substanța ideilor sale prezintă oscilații expresive interioare ce anunță o învolburare care-i evidențiază gândirea romantică. În pofida permanentelor modulații din desfășurarea fiecărei idei muzicale și a prelucrărilor lor, culoarea tonalității Re minor se întoarce obsedant, persistând pe parcursul întregii dezvoltări, ca și de-a lungul codei.

Partea a doua (Adagio) emană o profundă umanitate, tema principală coplesind prin bogăția melodică. Toate trăsăturile tristeții romantice se perindă în melopeea viorii din cuprinsul acestei inspirate pagini brahmsiene. Reveria poetică brăzdată cu nuanțe confesive de accente patetice, imprimate de intervenția unor inflexiuni muzicale maghiare, de resemnare, de speranță, alternează înălțat în prima secțiune a acestei mișcări. În al doilea episod, tema este condusă către o impresionantă expansiune emoțională. Ca și în primul episod, momentul de culminație expresivă este marcat prin intonații specifice romanțelor maghiare. Muzica acestui adagio se încheie pe începutul visătoarei cantilene a viorii (coda), concentrând cu nobilă simplitate morbidezza uneia dintre cele mai romantice pagini create de Brahms. Indicația un poco presto e con sentimento, specifică părții a treia a sonatei, anunță intenția compozitorului de a menține suflul liric în atmosfera dinamică a noii mișcări. Distribuită pe structura tripartită A-B-A-Coda, muzica se desfășoară pe o concepție apropiată de forma de sonată. Ideea principală, cu un pregnant caracter ritmic, imprimă liniei melodice nuanțe șagălnice, dar nu exclude tendințele spre mister și unele adâncimi dramatice. Se repetă insistent un motiv care apare ca un gând obsedant, ca o amintire despre un coșmar sinistru. Intensitatea sonorității și

schimbările ritmice aduse de contratimpri impulsionează secțiunea mediană (B), după cum treptata ei descătușare către sfârșitul acestei secțiuni, ca și coda, aluneacă spre lirismul caracteristic primelor două părți.

Original este, pentru finalul lucrării (Presto agitato), conținutul tematic învolburat de frământări, de confruntări între agresivitate și împăcare, între aspirație și descumpănire. Faptul că evenimentele muzicale se succed în special în desfășurarea melodică, determină o deosebită puritate a structurii ansamblului. Sentimente de protest vehement răbufnesc cu o putere neașteptată, afirmând credința neclintită în victorie. Se impune o expozițiune limpede, cu trei grupuri tematice distincte, fiecare cu tratare stilistică specifică. În comentariile vremii, ca și în cele mai recente, finalul acestei sonate este apreciat ca fiind deosebit de realizat și deosebit de reprezentativ pentru viziunea romantică brahmsiană. Într-adevăr, romantismul concluziei, cu aspectele ei contrarii și dezbaterile încărcate de tensiune, particularizează concepția concluziei muzicale, fixând cu mai multă intensitate forța ideii ce răzbate întreaga desfășurare a discursului sonor. (text preluat și adaptat după M. S. Druskin, Johannes Brahms, Editura Muzicală, București, 1961, p. 115 - 116 și I. Ștefănescu, O istorie a muzicii universale, vol. III: De la Schubert la Brahms, cap. Johannes Brahms, Editura Fundației Culturale Române, București, 1998, p. 449 - 458)

CÉSAR FRANCK (1822 - 1890)

Născut la Liège, renumitul compozitor francez provine dintr-o familie de origine germană, naturalizată încă de la mijlocul secolului al XV-lea în regiunea Moresnet (vechiul ducat de Limbourg). După semnarea Tratatului de la Viena, tatăl său, Nicolas-Joseph, s-a stabilit la Liège, căsătorindu-se în 1820 cu Marie-Barbe Frings, originară din Aix-la-Chapelle. Modest funcționar de bancă, acesta și-a propus ca cei doi fii ai săi, César și Joseph, să devină faimoși și să se bucure de un destin glorios, ceea ce l-a determinat să-i îndrume spre o carieră artistică, înscriindu-i la Conservatorul Regal din Liège, condus, la acea vreme, de Daussoigne, nepotul lui Méhul. În 1835, acest părinte extrem de ambițios se mută la Paris, încredințându-l pe tânărul César maestrului Reicha, spre a-l iniția în teoria muzicii (contrapunct, fugă și compoziție). După moartea mentorului său, survenită în 1836, César va fi admis un an mai târziu la Conservator, pentru a urma simultan cursurile clasei de pian coordonate de Zimmermann și pe cele ale clasei de compoziție a lui Leborne.

Distins cu Marele Premiu pentru interpretare pianistică în 1838, precum și cu alte onoruri (Premiul pentru compoziție - fugă, în 1840; Premiul pentru interpretare - orgă, în 1841), tocmai se prezentase spre a susține un concurs la Institut, când a trebuit să revină urgent în orașul natal la chemarea tatălui său. Abandonând Conservatorul în 1842, C. Franck s-a dedicat carierei de virtuoz, întorcându-se la Paris doi ani mai târziu, unde s-a stabilit definitiv ca profesor de pian.

În 1845 a avut loc prima audiție a oratoriului Ruth, obținând și postul de organist al bisericii Notre Dame de Lorette, după care s-a transferat la Biserica Saint Jean - Saint François, apoi la noua Biserică Sainte Clotilde, ca maestru de capelă. De asemenea, renumele său se leagă, de inaugurarea, în 1859, în calitate de titular, a marii orgi construite de Cavaillé-Coll. În 1872 a devenit succesorul bătrânului său profesor de orgă de la Conservator, François Benoist. Din acel moment, C. Franck și-a dedicat viața în exclusivitate elevilor, orgii sale și compoziției.

Principalele sale opere se pot grupa în cinci categorii distincte: muzică vocală (13 melodii pentru voce și pian; 6 duete; coruri pe două voci egale; messe la trei voci; motete; oratoriile Ruth - eglogă biblică pentru soliști, cor și orchestră, Învierea și Fericitățile; Rebecca - scenă biblică; poemul simfonic cu cor Psyche; Psalmul nr. 150; opera Hulda; drama lirică Ghisèle etc.); muzică pentru pian solo (4 fantezii; Preludiu, coral și fugă; Preludiu, arie și final); muzică pentru orgă (corale, mai multe cicluri

de Piese, colecția de 59 de lucrări grupate sub titlul Organistul); muzică de cameră (4 triouri pentru pian, vioară și violoncel; sonate pentru pian și vioară; cvintete cu pian și cvartete de coarde) și lucrări simfonice ample (poemele simfonice Les Eolides; Le Chasseur maudit; Les Djinns (cu pian); variațiuni simfonice pentru pian și orchestră; Simfonia în Re minor.

Sonata în La major pentru vioară și pian i-a fost dedicată lui Eugène Ysaye și constituie unul dintre cele mai izbitoare exemple de aplicare a sistemului de înaltă variațiune tematică la formele tradiționale ale compoziției.

Osatura melodică a acestei capodopere este alcătuită din trei teme, dintre care prima – celula generatoare prezentată la început în stare de ritm, alcătuiește, cu ajutorul multiplelor variațiuni, toată economia organică a lucrării.

Cât despre celelalte două, ele apar succesiv, pe măsură ce monumentul sonor se înalță, neatingând creșterea lor definitivă decât în momentul în care acesta atinge paroxismul.

De altfel, de remarcat este faptul că prima dintre celulele organice citate mai sus servește ca drept temă comună celor patru părți din structura lucrării, generând – în mișcarea finală – transformarea foarte îndrăznească a vechiului tip de rondo sub forma unui dmirabil exemplu de canon melodic.

Odată cu Sonata în La major pentru vioară și pian, forma ciclică – bază a artei simfonice moderne – a fost creată și, totodată, consacrată. (text adaptat după Vincent d'Indy - César Franck, Editura Muzicală, București, 1982, p. 105-106)